

Σημαία λατρευτή,
σκύβουν εμπρός της όλοι,
τήν διαλαλούν Στρατοί,
τήν διαλαλούν και Στόλοι.

Βροντή παιάνων,
βροντή τυμπάνων,
ήχοι φορμύγων,
ήχοι σαλπύγων.

*Αστροπελέκα
κι' άρματωσάκις,
βροντοῦν τουρέκια
και σ' Εκκλησιάς.

*Άρης αίματηρός,
πόλεμος ιερός
στό πλάγι της μουγκρίζει.

*Αλλά κι' αὐτός κι' έκείνος
ὁ Φραγκολεβαντινός
τήν βλέπει και θακρόζει.

*Ολόφωτη διαβαίνει κάμπους,δουνά,λαγκάδια,
και τήν ψυχὴ τήν κρούα,και τήν ψυχὴ τήν άδεια,
μέ πίστι τήν γεμίζει,μέ θάρρος και μ'έλπίδα,
και λαχταρά πατρίδα.

Νάτην νάτην,κυματίζει κι' αλαλάζει κάθε στόμα
και βροντῆ βαρὺ κανόνι,
κι' ὅσοι πέφτουμε γιά τούτη,τό γαλάζιο της τό χρώμα
τά κορμιά των σεσάβονει.

Τὸ θῆμα παγὺ,
ἢ σάλπιγξ ἤγει
μεγάλων πολεμῶν.

*Ας πέσουν Ντιθάνα,
κι' εμπρός'στα Βαλκάνια,
πού σείνουν τὸν Αἴμα.

Σημαία τήν πλάσι,
τό γένος ίσκιόνει,
τήν ἔχουν άγράσει
τῶν σκλάβων οἱ πόνοι.

Τήν ἔχουν άγράσει μουγγιρίσματα βράχων
και κλύδωνες πάλης,
τήν ἔχουν άγράσει τὰ χέρια προμάχων
ιδεῖς μεγάλης.

Τήν ἔχουν άγράσει τὰ πάθη μαρτύρων,
πού τώρα πετοῦνε σέ κόσμοις ονειρών,
τήν ἔχουν άγράσει θυσιάς άγόνων,
τήν ἔχουν άγράσει βωμοί τῶν προγόνων.

Σύμβολό μας γαλανό,
πού πανύμνητο πετῆς,
τρώακις φονιά χασάπη.

Κι' ὅπως άλλοτε τρανὸ
'στοῦ Σταυροῦ τοῦς μαχητάς
σκόρπα νίκη,σκυρ' άγάπη.

*Ονειρο ζυπνῆ γαλάζιο τοῦς Χριστιανοῦς Ρηγάδες,
και πηγαίνουν χέρι χέρι,
ὄνειρο ζυπνῆ γαλάζιο τῶν φοιταδων τοῦς Ραγιάδες,
και φουκτόνουμε μαχαίρι.

Μέ τήν γαλανὴ βροντάτε,
πούγε τόση καταπόνημα,
νά τήν' ὄδουε κι' οἱ Προστάται,
πού τήν περιγελοσαν χρόνια.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθέννας γέτος σκέτος.

Σῆμα και σύ,τρελλέ μου,
και μὴ σέ καφενίδες
'μιλῆς μέ κουνενίδες
γιά σγῆδια πολέμου.

Μὴν κάθεσ' ἰδῶ πέρα
νά κοπανῆς άέρα.
Φιλότιμος ἂν εἶσαι
μὴ χάσκης άδρανής,
και σὺ νά συγκινῆσαι
κι' άλλους νά συγκινήσι.

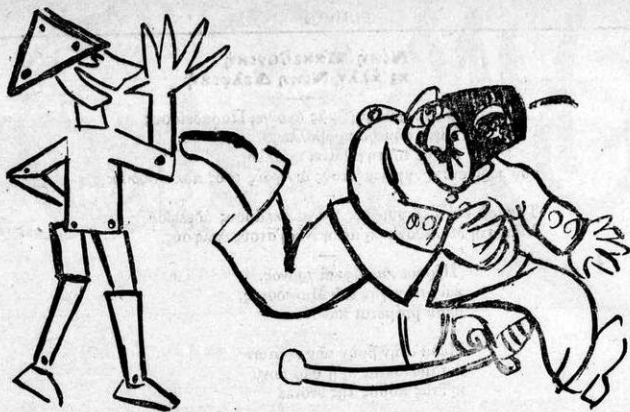
Τῆς κοιλίας τὸν άγώνα
ἔξεχαστον,τεμπέλιανά...
σύρε μέσ'στην' Εἰλασσῶνα
και' στῆς Πέτρας τὰ Στενά.

Σὺρ' ἐκεῖ,πού πέφτει θόλι,
σύρ' ἐκεῖ,πού πέφτει μπάλα,
σύρ' ἐκεῖ,πού πάνε Στόλοι
κι' άρματα Στρατῶν μεγάλα.

Σὲ Συντάγματα και λόχους
νέον φρόνημ' άναξή...
πήγαμε μέ Διαδέχους
και μέ Πρίγκηπας μαζί.

Πήγαμε μέ τοῦς προμάχους,πήγαμε μέ τοῦς σωτήρας,
πρόσφερε γιά τὸν άγώνα και τὸν ὀβολόν της χήρας,
και μὴ σφίγγης τὸ πουγγί σου μέ δρομάτια σάν γαριδά
ὅπως μερικούς πλουσίους,
πατριώτας θαυμασίους,
πούχουν μόνο τὸ πουγγί των γιά Θεὸ και γιά Πατρίδα.

Πρόσφερε μέ φουκαριάδες
'στοῦ πολέμου τήν άντάρα,
και κυττάζων ταλαράδες,
πού δὲν δίνουνε πεντάρα,
φράνας πρὸς τοῦς συγχρόνους:
επιτάξτε και τούτους
τοῦς γενναίους μεγαπλοῦτους
ὅπως και τοῦς ἡμίονους.

Πού νύν, μεγαπλούτων, αιδώς απόδρασα;
 πού πλούτος γαλάντης;
 και λέω σάν Δάντης:
 γκουάρντα è πάσσα.

Γκουάρντα è πάσσα ψυχρός κι' απάρχως,
 και πέρινα και φτύνε,
 και πλούτος μονάχος
 ή φτώχεια μας είναι.

Π. — Ακράτητος κι' απρόμητος πρὸς πόλεμον ὄργῳ,
 βάζω γιὰ τοὺς Προστάτας μας μιὰ πιθαμὴ' στὴ μύτη...
 κι' ὁ Βασιλῆας' στὸν πόλεμο μὲ τὸν Πρωθυπουργό,
 κι' ὁ Βασιλῆας' στὸν πόλεμο μὲ τὸν Μητροπολίτη.

'Αναγαλλιάζ' ή γῆ,
 και τοῦτον τὸν ἀνώμα
 τρακέ τὸν εὐλογεῖ
 κι' ή Μίτρα κι' ή Κορδῶνα.

Νίκης ἀλαλητῆ
 και ποδοβολῆτῆ
 παλῶνος ξεπλύνουμ ρύπους.

Κι' ὁ Βασιλῆας' ἔκει
 μὲ Στρατῆ' ρου χακί
 μαχῶν ἀκούει κτύπους.

'Εξω τυρανίας τύρος,
 μαῦρων χρόνων μαῦρα σκότη...
 εὐ Στρατῆ και Στόλε σφρίγα
 μὲ τοῦ Κρητικοῦ τὸ ξίφος,
 μὲ τὸ ράσο τοῦ Δεσπότη,
 και μὲ τὸ χακί τοῦ Ρήγα.

Μιὰ Δόξα μεγάλη
 θαμῶνει τὸ φῶς μου,
 και θάλετω σάν ἀλλη
 τὴν ὄψι τοῦ κόσμου.

Πατῶ τῶν Ὀλύμπων τὰπάτητα χροῖνα
 κι' ὁ νοῦς μου θυμάται τὰξέχαστα χροῖνα.
 Μὲ φῶς λαμπερὸ
 χρυσίζουμ ραχούλαις,

και πίνω νερὸ
 σὲ κρύαις βρυσούλαις.

Φθάνουμ μαντάτα χαρσιπά,
 ἔδω Στρατῆς βροντοκτυπῆ
 και νικηφόρος τρέχει,
 ἔκει τὸ κύμ' ἀφροκοπῆ
 και καρπαζικῆ βράχει.

Πασίχαρα πουλιὰ θαρῶ,
 γι' ἄνοιξ' ἔπῃραν τὸν καιρὸ
 και κτίζουε παντοῦ φαλιαῖς
 κι' ἔδω κι' ἔκει γλυκολαοῦν,
 κι' Ἄπριλ'η τριανταφυλλιάς
 μὲ' στὸν χειμῶν' ἀνθοβολοῦν.

Φ. — Μὴ' στὴν πρωτεύουσα θρηγῆς τὸν βίον σου τὸν ἄπορον
 και μὴ θαμῆ' χης σάν χαζὸς τοὺς Κινηματογράφους,
 μὲ πῆγαινε' στὰ Σέρβια, πέρα τὸ Σαραντάπορον,
 και τρέχε και στεράνωε πολεμιστῶν κροτάφους.

'Ἐκει' στὸν Ὀλυμπο βροντῆ
 νικητρία νεύτης,
 και' στὴν βροντῆν ἀνταπαντῆ
 τῆς λεβεντιῆς τῆς πρώτης.

Εὐάν!, ἀκούεται κραυγῆ,
 και ροδωδάκτυλος Ἀγῆ
 γλυκοχαράζει πέρα
 σὲ ἕξτερον αἰθέρα.

Εὐάν!, μὲ τοῦτη τὴν καλιὰ
 τάλογα χρεμετίζουμ,
 και ποικιλόχρωμα πουλιὰ
 μπῆρε' στὸ παιδί τοῦ Βασιλῆα
 τὴν Νίκη τερετίζουμ.

Μούνη' ζαις σὲ καρνεῖτα,
 σ' ἐκείνους και σ' αὐτοῦς,
 και' στὴ Μακεδονία
 σῦρε μὲ τοὺς Στρατούς.

Δοξολογῶ
 νίκη χρυσῆ...
 εὐάν κι' ἔγω,
 εὐάν και σὺ.